“La dansa és un art complet, perquè implica ment, cos i ànima”

Recorda els anys de l’eclosió artística de la Barcelona preolímpica, lloa la pràctica de la dansa, però lamenta que Girona no disposi d’un conservatori de dansa, públic o privat

Dinora Valdivia, a l’escola de dansa que dirigeix Foto: MANEL LLADÓ.

Dinora Valdivia Farías (Xile, 1956) porta quasi 50 dedicant-se a la dansa. Primer com a ballarina reconeguda internacionalment als anys setanta i vuitanta i després com a fundadora i codirectora del prestigiós Ballet Contemporani de Barcelona. Treballa com a professora i directora de l’escola de dansa Cont-Class de Girona, fundada juntament amb Anna Dávila i Ruth Basté.D’on li ve la passió per ballar?Des dels 4 anys, quan em van portar a veure El llac dels cignes al teatre i li vaig dir a la meva mare que jo volia fer allò. Vaig anar a diverses escoles i a partir dels 9 anys ja vaig entrar al Conservatori de Dansa, a Xile.I dedicar-s’hi professionalment?Aleshores ja ho tenia clar i no he parat fins ara, com a alumna, ballarina, coreògrafa, professora o directora de companyia i escola. Als 17 anys vaig ingressar a la Companyia de Ballet del Teatre Municipal de Santiago de Xile i em vaig estrenar a l’escenari amb una obra que tenia com a solista Margot Fonteyn. Recordo que tremolava... I, és clar, un debut com aquell et marca profundament. Després vaig anar becada a Barcelona, en principi per 9 mesos, que al final van ser 19 anys.Com recorda aquells anys d’eclosió artística a Barcelona?Va ser una època vibrant. Estudiava a l’Institut del Teatre, on aleshores s’aglutinaven col·lectius artístics pioners com Comediants, el Tricicle, els Joglars..., i es creaven sinergies. El que més em va colpir, com a nouvinguda, era aquella filosofia tan catalana de “Si no està fet, doncs ho fem!”. Així vam obrir moltes portes i vam poder gestar el Ballet Contemporani de Barcelona, del qual vaig ser una de les fundadores.Què va aturar aquell ‘boom’?A diferència de la repercussió internacional que teníem com a companyia, el ressò que teníem aquí era mínim. Això era als anys vuitanta i la dansa catalana tenia un prestigi. No teníem gaires ajudes i les poques que teníem es van derivar a partir del 1986 a l’esport i les olimpíades.I la dansa, la més perjudicada.Sí, és cert. També cal dir que treballàvem i encara ho fem molt de cara endins. Passant moltes hores a l’estudi, assajant als matins i treballant per viure a les tardes. No hem tingut mai temps per promocionar-nos.Com és que va venir a Girona?El 1989 vaig decidir deixar de ballar. Vaig tornar a Xile, on vaig conèixer un català que, casualment, feia 15 anys que era fora, els mateixos que portava jo al seu país. Vam tenir dos fills i vam tornar a una Barcelona que ens superava. Vam descobrir Girona. Durant anys baixava a treballar com a professora a l’Institut del Teatre i vam engegar amb l’Anna Rovira el projecte d’una escola municipal conservatori a Celrà, que no va fructificar tal com la teníem concebuda, i per això ho vam deixar. És així com em vaig dedicar a les escoles privades i, des del 2003, al Cont-Class de Girona.Què aporta la dansa a la formació dels nostres fills i filles?La dansa és un art complet, perquè implica ment, cos i ànima. Ballar implica connectar-te amb els teus sentiments, desenvolupar tots els sentits i coordinar. T’aporta una gran autoestima i, com la majoria de les arts, pot resultar terapèutica.Per què costa trobar nois practicant dansa a les acadèmies?Al començament, un 10% dels alumnes eren nois. Actualment no arribem al 5%, i la majoria són adults, que amb l’edat ja no tenen tants complexos. Hi ha un problema social i cultural que vincula la dansa amb l’homosexualitat. I no és pas real, hi ha molts menys ballarins homosexuals del que es creu. A Rússia, la Xina, Cuba... s’escullen els alumnes per la condició física, i és tot un

privilegi!I les nenes ho fan pel tutú?L'imaginari Disney ha marcat molt, però realment hi ha poc repertori clàssic dels ballets romàntics. Per ser una bona ballarina es necessita una formació clàssica depurada però també resulta imprescindible la del ballet contemporani.És per això que moltes deixen el ballet o la dansa?També és un tema cultural. Tothom apunta a la mainada a fer música i dansa com a extraescolar, però pocs progenitors volen que els seus fills s'especialitzin. També és cert que és complicat dedicar-te professionalment a la dansa aquí. A Europa, a cada ciutat hi ha una companyia de dansa i a l'artista se'l valora; aquí només quan triomfa.A què més es dedica?A part de coreografiar, escenografiar i fer vestuari, que són el meu hobby, em moc activament al meu barri, Santa Eugènia. Vam crear la Colla Gegantera i sovint fem iniciatives utilitzant la cultura com a eina per integrar diferents cultures i amb l'objectiu de millorar la bona convivència. L'experiència és molt gratificant!

Publicat a:
-El Punt Avui. Comarques Gironines 20-01-2018 Pàgina 60

Font del document:
http://www.elpuntavui.cat/cultura/article/19-cultura/1323842-la-dansa-es-un-art-complet-perque-implica-ment-cos-i-anima.html